

Tóth Krisztina

ANGYALI ÜDVÖZLET

I

Nem kéne senkit gyűlölnöd – susogtad.
De láttam őket a járdán imbolyogva
duzzadni lassan, mint a teliholdat,
vagy fölszállni a tömött villamosra
tehén szemükben álmatag derűvel:
aludj, aludj, még minden lehet újra,
gonosz osztálytárs, aki kezében tűvel
jár a padok közt és mindet kiszúrja,
valahogy csupa léggömb volt az utca,
az enyémet meg egy üres pillanatban
elengedtem és gázzal telefújva
visszahúzta a csillagközi katlan –
ne nézz utána, mondtad, és lefogtad,
aludj inkább, a szemem, sose lesz meg,
dehogynem, mondtad – bámultam a holdat,
súlytalan úr párnás öblén a terhet.

II

Ahogy forgott és keringett a vatta,
páragomolyból íródtak a frontok,
alig látszott, hogy a jobb oldal arcra
emlékeztet, hogy az örvény a homlok
közepe lesz, hogy ahol a fagy tolja
maga előtt a langyos áramlást, a
törésvonalnál kezdődik az orra,
alatta meg az a kerek az álla.
(Zápor. Zivatar. Időnként még a szél is
megélnkülhet.) Ez az egyetlen képem,

hordom magammal, mint valami fétist,
a pénztárcámban. Össze kéne tépnem,
számok a bolygóközi időből,
ahol most ázik (tényleg, volt-e haja?),
fotó a percről, mikor kivált a ködből
és látható lett az Úrnek angyala.

III

Hideg, hideg. Átmelegedni nem bír,
és telni sem. Hanyatt fekszik a kádban
a test, aki vagyok, lebeg a melle, kört ír
hasa körül és megfordul az áram,
fekete lyuk, a tudat lefolyója,
mi kötözi a lélegző világhoz,
egy fém köldökszinór, a végén zuhanyrózsa,
zubog, zubog, nem is vagy itt, csak álmodsz,
hetek óta, képzeld, sötétet vérzek,
mintha az éjt kellene szűrni rajtam,
aludj inkább, hadd ússzanak a részek
helyükre vissza, minden a víz alatt van,
ontja egy arc, mintha az orra folyna,
egy krómangyal, az úr klóros vizét:
nézed hosszan, lélegzet-visszafojtva,
nézed piros-kék, talányos íriszét.

(Holmi, 2002/5.)